

EXPEDITION GULLHOLMEN

Dag 1 – ut till Gullholmen

Fredagen den 4 november reste 5 av Västkustens DX-klubbs medlemmar (Moritz Saarman, Alf Persson, Martin Aronsson, Mikael Sjöberg och Lars Wieden) norrut till ön Gullholmen väster om Orust för att under en vecka lyssna på MW-stationer från andra sidan Atlanten.

Det blåste friskt ifrån sydväst och regnskurarna avlöste varandra. Vid färjeläget i Tuvesvik gick vi ombord på personfärjan till Gullholmen. Ingen bilfärja vilket innebar att all vår packning måste bäras ombord. Det blev många stressiga turer mellan kajen och färjan innan all kommit ombord och färjan kunde lägga ut och styra mot Gullholmen.

Lars och Moritz lastar ur den ena av de två bilar som tog oss till färjeläget i Tuvesvik. Foto: Mikael Sjöberg

Att det kan behövas så mycket prylar! Antenntrådar i olika längder, bland annat en DL-1000 rulle med mes, en trumma med koaxialkabel, antennerör, staglinor, antennfördelare för 5 antenner, en till två datorer med tillhörande SDR-mottagare och hårddiskar för var och en samt mat och stärkande drycker för veckan.

Efter tio minuters färjeresor var det dags att bära iland alla väskor, lådor, kassar, antennerör och annat samtidigt som däcksmän försökte skynda på oss för att han skulle kunna lägga ut igen på sin vidare färd mot Kåringön.

Nu gällde det att hitta några av de cykelkärror som fanns för att köra all packning uppför backen till den stuga vi hyrt. Det blev fyra turer med kärrorna. Väl där fann vi att några av expeditionsdeltagarna gått till stuga 34 istället för 37 och lastat av sitt bagage där. Nåväl detta rättades till och samtidigt kom den siste av deltagarna till rätta, han hade haft svårt att skilja mellan norr och söder.

Efter denna pärs smakade dagens lunch underbart: kokt kolja med potatisstomp och en härlig räksås. Den intogs tillsammans med en stor stark på den lokala lunchrestaurangen.

Nu var det bråttom att få ut den första antennen innan mörkret började komma. Vi fick ut en 90 meter BOG (Beverage On Ground) i cirka 310 grader och jordade den i ett mindre kärr i en ravin.

Sedan åter till huset och upp med ALA1530-loopen. Därefter in och börja packa upp och installera oss, nu rejält "sönderblåsta" och något fuktiga av regnskurarna.

Dag 2 – antennjobb

lång Beverageantenn. Den drogs på berget och spändes över raviner och över berg igen fram till ett mindre kärr 360 meter från stugan. Vinden tog i och regnet kylde, men trots det ville det sig inte bättre än att en av "kabeltattarna" i antenndragargruppen lyckades ta sig ett dopp i ett kärr.

Masten med KAZ-antenn rests en bit från huset.

Foto: Mikael Sjöberg

Hemma vid huset igen var det dags för KAZ-antennen att sättas upp. Toppen hamnade 5 meter upp på en glasfibernast som vi förgäves försökte förankra med ett jordankare. Det gick inte eftersom jordlagret var ca 5 cm uppe på urberget. Nåväl, några spännband och en död vindpinad buske tillsammans med tre staglinor som fästes i en stor sten, i en annan buske och runt rötterna på en stor ljungtuva - det gjorde susen. Masten klarade sig hela veckan utan att svikta för stormbyarna eller regnskurarna.

Nu hade vi fyra antenner igång alla riktade i ca 310 grader, det vill säga rakt mot Newfoundland. Målet var nämligen att jämföra dessa antenner med varandra. Inget som hindrade signalerna att komma till oss. Först rent berg utan hus eller kraftledning och sedan öppet hav, söder om Norge och norr om Danmark, skulle försäkra oss om många fina loggningar.

Konditionerna

Tyvärr blev det inte riktigt så. Konditionerna mot NA uteblev helt. Inte en enda station, inte ens de starka östkustarna hördes på hela veckan. Vi fick trösta oss med att några Puerto Ricastationer, några Colombianer, en i Guatemala och Harbour Light som gick att höra med varierande styrkor under nätterna.

Vilken antenn var då "bäst"? Den långa Beverageantennen på 360 meter var något bättre, med något starkare signaler än 90 meters BOG. KAZ-en gav lite svagare signaler men var samtidigt den antenn som hade allra lägst brusnivå. Den lilla ALA-loopen gav inte oväntat den lägsta signalnivån. Sett till arbetsinsatsen och mängden utrustning att släpa på skall vi nog satsa enbart på 90-meters BOG nästa gång. Möjligen två stycken i olika riktningar.

Men tiden gick fort, som den gör i goda vänners lag, och veckan avslutades med bastu och bad i havet följt av ärtsoppa, het punsch och pannkakor.

Sammanfattningsvis var konditionerna en stor besvikelse, men av rapporter från andra lyssnare i södra Sverige verkar det att ha varit likadant där. Stugan var bra, men kanske lite trång för fem fullvuxna DX-are. Värst var det på lyssnarbordet där det var rejält trångt. Kommer

vi att återvända för en ny expedition på Gulholmen? Kanske inte. Med så mycket packning var det jobbigt att vara beroende av personfärjor och att inte kunna köra bilen fram för av- och inlastning. Förmodligen söker vi efter något annat ställe för nästa expedition.

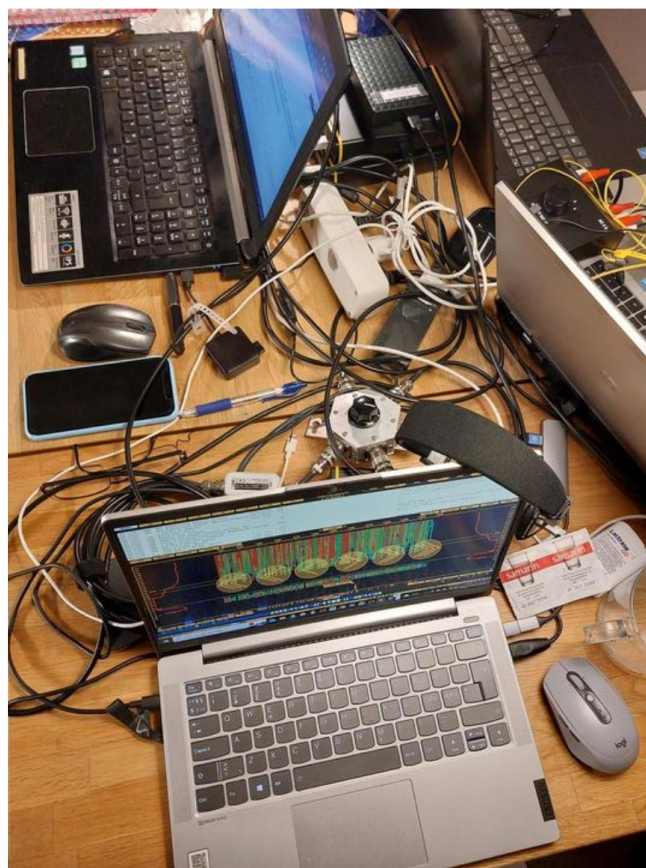
- Och då ser kravlistan ut ungefär så här:
Beläget någonstans längs Bohus- eller Hallandskusten.

- Möjlighet att sätta upp antenner i riktning mot Nordamerika, bonus om det går att sätta upp antenn också mot Sydamerika.

- Tillgängligt med bil.

- Sovplatser för minst fem personer och möjlighet att sätta upp lyssnarplats för alla dessa med SDR-mottagare, laptoppar och annan utrustning utan att behöva trängas.

Någon som har tips om lämplig lyssnarplats? Maila i så fall till vdxx@sdx.se.

Trångt på lyssnarbordet! Foto: Moritz Saarman

En bonuseffekt av DX-expeditionen var att Martin lärde sig att tycka om fisk den här veckan.

Text: Alf Persson och Moritz Saarman